

Abstrakt

Jádro této práce spočívá v průzkumu způsobů reflexe židovství v české poezii publikované mezi lety 1923 a 1936, téma je přitom modelováno ve dvou propojených úrovních. V první řadě půjde o zachycení pojmosloví dobové kritiky, zejména pak podněcujících úvah Pavla Eisnera. Prizma jeho a dalších postřehů a tezí lze vztáhnout přímo k básnickým textům coby doklad jejich druhého života a širší působnosti – jejich společenské rezonance, auto/hetero-stereotypní recepce, etno-deterministických výkladů a konečně jejich nesamozřejmého vřazení do linie „židovské lyriky“. Následná prověřující a zároveň rozvíjející interpretační pozornost je upřena ke sbírkám Otokara Fischera (*Hlasy*), Františka Gottlieba (*Cesta do Kanaán*, *Proměny*, *Bílý plamen*) a Viktora Fischla (*Jaro*, *Knihy nocí*, *Hebrejské melodie*), tedy k dílu těch autorů, kteří učinili židovství explicitním tématem své lyrické výpovědi (případně součástí lyrické autostylizace).

Práce se tak pokouší hledat odpověď na otázku, jakým způsobem a v jakém vztahu k původní básnické produkci byly formulovány teze o různých duchovních dispozicích umělců židovského původu. Jinak řečeno, jak byl dobovými recipienty interpretován, konceptualizován a diskurzivně ukotvován vliv židovství autora na jeho dílo a jak se tato čtení proměňovala v závislosti na společenské a kulturní situaci.

Klíčová slova:

Otokar Fischer, František Gottlieb, Viktor Fischl, Pavel Eisner, židovství, poezie, literární kritika